ညှင်စ

အချစ်နှင့်
တစ်ရံရောအခါ

အခန်း(၁)

ခန်းမကျယ်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ရောင်စုံအကွက်တွေပါသော လှပစွာ ရွေ့လျားလည်ပတ်နေသည့် မီးလုံးကြီးတစ်လုံးသာရှိသည် ။

စားသောက် စကားပြောသံတို့ က ဆူညံခြင်းမရှိဘဲ အားလုံး၏ မျက်နှာများမှာ လည်ပတ်နေ သည့် ရောင်စုံမီးရောင်ကြောင့် အနီ အစိမ်း အဝါရောင်စုံ ပြောင်းလဲနေသည် ကို ရင်ခုန်စရာဖြစ်လေ သည် ။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တွဲ၍ ဝင်လာခဲ့ကြ ပြီးမှ ခန်းမတစ်ခုလုံးကို ဝေ့ကြည့်ကာ ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်သွားသည် ။

ဖိတ်မည့်သူမရှိဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ဝင်လာခဲ့တုန်းက ခပ်ပြောင်ပြောင် ခပ်တင်းတင်း။

အထဲရောက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်သွားသလိုလို လှိုက်ခနဲ နွမ်းလျသွားသည် ။

စားပွဲတိုင်း လူပြည့်နေသည် ။

ဒီအခမ်းအနားကို ကျင်းပသော နိုင်ငံခြားကပြား လင်မယားစုံတွဲက စတေ့ချ်စင်ရဲ့ ရှေ့နားမှာ ဧည့်ခံနေကြ၏။

လူစုံသွားပြီလား စနစ်ကြီးတာလားမသိ။

အဝင်အထွက် အဝနားမှာ မယ်မင်းနဲ့ ပပနှစ်ယောက်က ထင်းထင်း

ကြီးဖြစ်နေကာ သူမတို့ အပြင် ဝင်သူလည်း မရှိ ထွက်လာသူလည်း မရှိ။

"မယ်မင်း ... ငါတို့ ပြန်လစ်ရအောင်"

ပပက မယ်မင်းလက်ချောင်းကလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်၍ ပြောသည် ။

"ဘာလို့ လစ်ရမှာ လဲ ... ဝင် လာပြီးမှ ရှက်စရာကြီး"

"ထိုင်စရာမှ မရှိတာ ... ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှ လည်း ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘယ်သူက ငါတို့ ကိုသိလို့ ခေါ်ရမှာ လဲ ... လာ ... သွားမယ်"

သူတို့ နှစ်ယောက် အကြိတ်အနယ် ငြင်းခုန်နေကြဆဲ မေးရိုးကားကား နှာတံစင်းစင်းနှင့် မျက်နှာကျပုံ လွန်စွာလှပသည့် ပြင်သစ်ကပြားအမျိုးသမီးက သူမတို့ ကို လှမ်းမြင်သွားသည် ။

ငေးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ခြုံထားသော ပိုးပဝါပါးကို ပခုံးပေါ် တစ်ချက်ဆွဲတင်၍ လျှောက် ထွက်လာသည် ။

မယ်မင်းက နက်စွေးသော သူမရဲ့ ကျောပိုးအိတ်လေးကို သိုင်းကြိုးမှ လက်မလေး နှစ်ဖက်တင် ချိတ်ရင်း အမျိုးသမီးကို ပြုံးပြလိုက်သည် ။

"ညှော့ခံပွဲကို တက်တာဆိုရင် ဝင်လာလို့ ရပါတယ်ကွယ်"

မြန်မာသံက မပီချင်။

တစ်ယောက်က ကျောပိုးအိတ်နှင့် တစ်ယောက်က သေးငယ်သော ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေးကို သာ ကိုင်ထားလျက် မန္တမ်းပေမဲ့ တောက်ပစွာ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတာမျိုးလည်း မဟုတ်သောအခါ ညှော့ခံပွဲကို တက်ရောက်ဖို့ လာသည် မဟုတ်မှန်း သိနေမှာ ဖြစ်သော်လည်း အမျိုးသမီးက သိမ်မွေ့သည် ။

မြန်မာသံ မပီသပေမဲ့ မြန်မာကိုချစ်၍ မြန်မာလိုပြောကာ ပီသအောင်လည်း ကြိုးစားပြော လိုက်သည် ကို မယ်မင်းက သဘောကျစွာကြည့်၍ ...

"ညှော့ခံပွဲတက်ဖို့ လာတာတော့မဟုတ်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ညှော့ခံပွဲကို ရောက်လာမယ့် ညှော့သည် တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ ... ကူညီနိုင်မယ်ဆိုရင် အထဲမှာ ခဏထိုင်ခွင့်ပြုပါ"

မယ်မင်းက ပြင်သစ်ဘာသာနှင့် ကျွမ်းကျင်ပီသစွာ ပြန်ပြောလိုက်လျှင် အမျိုးသမီး မျက်ခုံး နှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားသည် ။

စောစောက မျက်လုံးက ချက်ချင်း အရောင်ပြောင်းသွားကာ ခင်မင်နှစ်လိုဟန်များ ထင်ရှား ပေါ်လွင်လာသည် ။

"ဒို့ညှော့သည် တွေ အများကြီးဖိတ်ထားတယ် ... မင်းတို့ တွေ့ချင်တာ ဘယ်သူ့ကိုလဲ ... ဒီထဲ မှာ ရှိနေရင် တစ်ခါတည်းခေါ်သွားပေးပ့ါမယ် ... "

"ဂျပန်၊ အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်နဲ့ ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီကြီးမှာ အထူးရှယ်ယာနဲ့ ပါဝင်တဲ့ စက္ကန်း ဒါရိုက်တာ "ဦးဩဇာသျှင်"ကို တွေ့ချင်ပါတယ်"

"ဩဇာသျှင် ... စက္ကန်းဒါရိုက်တာ ဩဇာသျှင်ကို ..."

အမျိုးသမီးက အံ့ဩသလို ထပ်၍ ရေရွတ်သည် ။

"အဲဒီသုံးနိုင်ငံရဲ့ အမိကဒါရိုက်တာငါးဦးကို အပေါ်မှာ သတ်သတ်ညှော့ခံနေတယ် ... ဒါပေမဲ့ သူရောက်မလာသေးဘူး"

"ကျွန်မတို့ သူ့ကို စောင့်ချင်ပါတယ်"

အမျိုးသမီးက သူမတို့ ကို အားနာသလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါင်း

ကို ခပ်လေးလေးညိတ် သည် ။

"တွေ့ရမယ်တော့မထင်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ လာလိုက်ခဲ့ပါ"

သူမက မယ်မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ထိပ်ဆုံးထောင့်စားပွဲတစ်လုံးဆီ ဦးဆောင်ခေါ်သွား၍ နေရာချပေးသည် ။

ဘူဖေးဆိုပေမဲ့ သူမကိုယ်တိုင် စားစရာတွေ ယူလာပေးသည် ။

ထိုစဉ် အထဲကထွက်လာသည့် စောစောက သူမနဲ့ အတူရှိနေသော အမျိုးသားကြီးက အနား လျှောက်လာကာ ...

"သူတို့ က မင်းဧည့်သည် တွေလား ..."

အမျိုးသမီးကြီးကို ပြင်သစ်ဘာသာနှင့်မေးသည် ။

အမျိုးသမီးက မယ်မင်းတို့ ပြောသမျှကို ပြန်ပြောပြကာ လှည့်၍ မိတ်ဆက်ပေး၏။

"ဒို့ဧည့်သည် လို့ ပဲ ထားလိုက်ပါ ... ညီမတို့ နာမည်တွေ သိပါရစေ ... သူက ဒို့ရဲ့ ခင်ပွန်း မစ္စတာတင်"

"ကျွန်မက မယ်မင်းပါ ... သူက ပပဝေ ... စီးပွားရေးနဲ့ မှုခင်း သတင်းရှာဖွေထောက်လှမ်းတဲ့ အလုပ်လုပ်ပါတယ်"

"သြော် ..."

မယ်မင်းက မတ်တတ်ထရပ်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်သည် ။

အမျိုးသားကြီးမျက်နှာက စိတ်ပျက်အလုပ်ရှုပ်သွားသည့်ဟန်များ ပေါ်လာကာ မယ်မင်းရဲ့ ဘာသာစကားကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာလေးကြောင့် အထင်သေးဖို့ လည်း ခက်နေကာ လက်တစ်ဖက် ဆန့်တန်း၍ အင်တင်တင်ပုံစံနှင့် နှုတ်ဆက်သည် ။

"မစ္စတာဩြက ဒီညှော်ခံပွဲရဲ့ ၊ အဓိက ညော့်သည် တော်ပါ … သူ့ကို တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး"

"ကျွန်မတို့ က လိုချင်တဲ့ သတင်းကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ရအောင် ကြိုးစားမှာ ပါ …။ ဘယ်သူမှ မပါဝင် မထိခိုက်စေပါဘူး … ခုလို ဒီပွဲမျိုး ကို သတင်းလာမထောက်သင့်မှန်းလည်း သိပါ တယ် … ဒါပေမဲ့ ဦးဩြ ဇာသျှင်နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားမရလို့ ပါ … ခွင့်လွှတ်ပါ"

"ဟုတ်တယ် … သူတွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

ဆိုကာ စိတ်ပျက်သည့်မျက်နှာကြီးနှင့် အဝင်ဝကို တစ်ချက်မျှော်ကြ ည့်ကာ အထဲပြန်ဝင်သွား ၏။

ညော့်ခံပွဲတစ်ခုလုံး ထပြန်သူမရှိသလို ဝင်လာသူလည်း မရှိပေ။

ညော့်ခံပွဲဟာ အစည်းအဝေးခန်းမကြီးလိုဖြစ်နေကာ ရှိနေကြသော လူအားလုံးဟာလည်း မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အဓိကစီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး များ သာ ဖြစ်ကြမည်ကို ဝေ့ဝဲအကဲခတ်ရင်း မယ်မင်း တွေးနေမိသည် ။

ဩြဇာသျှင် …

အနှီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အင်တာဗျူးလက်မခံ။

သတင်းထောက်တွေကို ရှောင်ရှားတတ်သည် ။

ယခုဝင်လာခဲ့လျှင် ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖြတ်ကျော်ကာ အတွင်း ခန်းအပေါ်ထပ်ဆီသို့ တောက်လျှောက် တက်ချသွားမည်။

တွေ့ဆုံဖို့ ဘယ်လိုကြိုးစားမလဲ …

မယ်မင်းတို့ ခုရောက်လာခြင်းဟာ ဒီပွဲမျိုးတက်ဖူးချင်လို့ စားပွဲတစ် လုံးမှာ ဝင်ထိုင်စားပြီး ထပြန် ဒါနဲ့ ပြီးဖို့ လား …

"သြဇာသျှင် ... ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန် ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ လူသိနည်းတယ် ... ငါတို့ လည်း မသိဘူး ... ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ သတင်းကတော့ ဘယ်သူမှ နှိုက်မထုတ်နိုင်တဲ့ လူငယ်ဒါရိုက်တာ တစ် ယောက်အဖြစ် နိုင်ငံကျော်နေတာပဲ ...

အဲဒီတော့ သတင်းထောက်တွေလိုက်မမီတဲ့ ဒါရိုက်တာသြဇာသျှင်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို သိအောင် ကြိုးစားပါ ... သူနဲ့ တွေ့ပြီး ကိုယ်လိုချင်တဲ့ သတင်းပွိုင့်တစ်ခု နှစ်ခုလောက်ကို ရနိုင်အောင်ကြိုးစား ပါ ... ငါတို့ ဂျာနယ်မှာ သူ့ရဲ့ သတင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်လောက် ထည့်လိုက်နိုင်ရင် ရွှေဖြစ်ပြီ ..."

စီးပွားရေးနဲ့ မှုခင်းဂျာနယ်။

တိုက်နှစ်ခုလုံးမှာ မယ်မင်းက အဓိကလိုဖြစ်နေသည် ။

ဘာသတင်းပဲဖြစ်ဖြစ် မယ်မင်း ရှာဖွေလာသမျှဟာ ရွှေဖြစ်သဖြင့် သူဌေးက မယ်မင်းကို အားကိုးသည် ။

ထွက်လာတုန်းကလည်း မာန်တက်ခဲ့သော မယ်မင်းခြေလှမ်းတွေ သွက်ခဲ့သည် သာ။

ဒီရောက်လာမှ သြဇာသျှင်ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ကြီးကျယ်ထည်ဝါမှုကို လက်တွေ့သိရကာ စိုးရိမ် စိတ်လေး ဝင်လာသည် ။

"မယ်မင်း ... ငါတို့ လွယ်ပ့ါမလား ... သူအထဲဝင်သွားရင် ဘယ်လိုလိုက်မလဲ ..."

မယ်မင်း တူနှစ်ချောင်းနှင့် အသားကင်ကိုလှမ်းအဖ့ဲ မျက်လုံးတွေက အဝင်ဝဆီ ရောက်သွား သည် ။

စကားပြောဖို့ ပပကလည်း မယ်မင်းကို မော့အကြည့်တွင် မယ်မင်းမျ

က်လုံးတွေ စူးနစ်သွား တာမြင်ကာ ဖျတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်၏။

နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဖြစ်ကြတော့ဘဲ အတွေးချင်းလည်း တူနေကာ နာမည်ထည့်ပြော မသွားသည့် အမျိုးသမီးဆီ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

အမျိုးသမီးကလည်း ဝင်လာသူကိုမြင်သည် နှင့် သူမတို့ ထံ လှမ်းကြည့်လိုက်တာမြင်လျှင် ...

"ဟုတ်တယ် ... မယ်မယ် အဲဒါ ဩဇာသျှင်ပဲဖြစ်မယ်"

ပပက မယ်မင်းကို ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောသည် ။

"ဩဇာသျှင်ဆိုလို့ အသက်ငါးဆယ်လောက် ခပ်တောင့်တောင့်ပုံစံမျိုးကြီး ထင်ထားတာ အံ့ဩ စရာကောင်းလိုက်တာ"

ပပက မယ်မင်းကို ပြန်ကြည့်၍ ...

"ချောလိုက်တဲ့ လူ ... မယ်မင်းစိတ်ကူးထဲက မေးခွန်းတွေ ပျောက်ကုန်ဦးမယ်နော်"

မီးခိုးရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံပေမဲ့ နက်ခ်တိုင်မပါ။

ကုတ်အင်္ကျီအနက် အရှည်ကြီးကို နောက်ဘက်သိမ်းပို့ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘောင်းဘီအိတ် နှစ်ဖက်ထဲ သွင်းထားလျက် ခပ်ကျဲကျဲလျှောက်လှမ်းလာပုံက ရဲရင့်နေသည် ။

ရှေ့ဘက်မှ အပြောင်သိမ်းထားသည့် ဆံပင်တို့ က ကုပ်ထောက်ဖြစ်၍ ပြာလဲ့လဲ့ မျက်မှန်နက်နှင့် ဖြူဝင်းသော အသားကထင်းနေ၏။

"မစ္စတာဩ ... နောက်ကျတယ်နော်"

လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ထွက်ကြိုကြသည် ။

လွှန်စွာကြည့်ကောင်းသည့် သူ့ထံမှ စူးနစ်နေကြသည့် မျက်လုံးများကို တစ်ချက်မှ ငဲ့ကြည့် ဖော်မရဘဲ မယ်မင်း စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း အတွင်းဘက်ကို တောက်လျှောက် ဝင်ချသွားသည် ။

လောင်းကုတ်ရှည်ကြီးနှင့် ဝတ်ရုံကြီးခြုံထားသလို မြင့်မားသော သူ့အရပ်ကြီးနှင့် နောက် ကျောကိုငေးကြည့်ကာ မယ်မင်း ဦးနှောက်ကို လျင်မြန်စွာ အလုပ်ပေးနေမိသည် ။

ကြံစမ်း ... ကြံစမ်း ... နင်ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ မယ်မင်း ...

***

အခန်း(၂)

"ရော့ ... နင် ဒါယူထား"

ပပလက်ထဲကို ကင်မရာပါသည့် ကျောပိုးအိတ်ထည့်ပေးကာ အသံဖမ်းကက်ဆက်ကလေးကို ကိုင်၍ မယ်မင်းက ကားနားမှာ ရပ်သည် ။

"လက်စွဲဂျာနယ်က ကိုတိုးဝေကြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ ပြန်လာတာ နင်မြင်ခဲ့လား ..."

"မြင်သားပဲ မြင်လို့ ငါဗျူဟာပြောင်းလိုက်တာပေ့ါ ..."

ပပက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်သည် ။

တကယ်ပေးထားသည့် ကားပါကင်နေရာမှာ မဟုတ်ဘဲ မှိ န်ပျပျအမှောင်ရိပ်မှာ ရပ်ထားသည့် ကားနက်ကြီးရဲ့ နောက်မြီးကိုပါ မျက်မှောင်လေးကုတ်ကြည့်ကာ ...

"ဒါ ... သူ့ကားဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့ လား မယ်မင်းရယ် ... ဒီနားမှာ ရှိသမျှလူတွေက သြဇာသျှင် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထိပါးစေချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ...

... ငါတို့ ကို တမင်လွှဲပြောလိုက်တာဆို မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ... ငါတို့ ကို ဘာလိုလို ညာလိုလိုထင် ပြီး"

"ဒါသူ့ကားပါ ... ဖြစ်နိုင်လို့ ငါလာရဲတာပေ့ါ"

"ထားပါဦး ... အဲဒါ သူမလာမချင်း ငါတို့ က ဒီမှောင်ပျပျလေးမှာ ရပ်နေတော့ တော်ကြာ"

"ဟိုမှာ ... သူ လာပြီ"

"အယ် ..."

ဝင်လာတုန်းကလည်း တစ်ယောက်တည်း ပြန်ထွက်လာတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ် သည် ။

ကားပေါ်မှာ ဒရိုင်ဘာမပါ။

အနားမှာ အဖော်မထား။

ညှော့်ခံပွဲကို လျှို့ဝှက်စွာလာ၍ ကားကို ချောင်ထဲမှာ ထိုးကာ သူ့ကိုယ်သူတော့ လူမသိဘူး ထင်ပါ လိမ့်မည်။

သို့သော် ...

မယ်မင်းတို့ နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာသို့ ရောက်လာသောအခါ သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ် သွားသည် ။

အရိပ်နှစ်ခုကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာ၏။

"မင်းတို့ ကားနားမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ..."

ဩဇာသျှင်ဆိုတဲ့ အတိုင်း အသံကလည်း ဩဇာညောင်းပါပေသည် ။

မယ်မင်းက ကက်ဆက်ခလုတ်လေးကိုနှိပ်၍ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည် ။

ကားတံခါးကို ကျောပေးထားမှ တော့ မခွာပါ။

"ကျွန်မက မယ်မင်းပါ ... စီးပွားရေးဂျာနယ်က သတင်းထောက်ပေါ့

... ကျွန်မ မစ္စတာသြကို မေးခွန်းလေး နှစ်ခုသုံးခုလောက် မေးခွင့်ပြုပါ ..."

ပွင့်ဟလာသည့် ပါးစပ်ပြန်ပိတ်သွား၏။

သြဇာသျှင် မယ်မင်းကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်သည်။

"ကဲ ... မင်း ဘာသိချင်တာလဲ ..."

"မစ္စတာကင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ မြန်မာနိုင်ငံကိုရောက်နေတာ ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေ တယ်ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်"

"ဒီမှာ ရှိနေတဲ့ အဓိကဒါရိုက်တာ သုံးဦးနဲ့ လာဆွေးနွေးတာ"

မယ်မင်းက ငြိမ်သက်စွာစောင့်နေပေမဲ့ သြဇာသျှင်ထံမှ စကားသံက ဒီမှာ တင် ပြတ်တောက် သွား၏။

"ဒီထက်နည်းနည်း ပြည့်စုံအောင်ဖြေပေးပါလား ဦးသြဇာသျှင်"

"မင်းမေးတာကို ငါဖြေတယ်လေ ... မင်းလည်း ရှေ့နေ မဟုတ်ဘူး ... ငါလည်း တရားခံ မဟုတ်ဘူး ... ကဲ ... နောက်တစ်ခုမေး"

"အဲဒီဒါရိုက်တာသုံးဦးက လုပ်ငန်းထဲမှာ ရှယ်ယာဝင်တွေမဟုတ်လား ..."

ဟိုကနေ လာဆွေးနွေးရတယ်ဆိုတော့ ပြဿနာတစ်ခုခုရှိလို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ... အဲဒါလေး ပြောပြပေးပါ

"ဒါ ... ဒုတိယမေးခွန်းလား ..."

"စောစောက မေးခွန်းနဲ့ တစ်ဆက်တည်းပါ"

"ဆောရီးပဲ ... မင်းကို ငါအဲဒီလောက် အခွင့်အရေးမပေးနိုင်ဘူး"

မယ်မင်း မျက်နှာလေးတင်းသွားသည် ။

သို့သော် ...

"ကောင်းပါပြီ ... ဒုတိယမေးခွန်းပဲ ထားလိုက်ပါ"

"ပြင်သစ်က ကုမ္ပဏီကိုဖျက်သိမ်းဖို့ ဒီကနေ အကြောင်းကြားလိုက်တယ် ... အဲဒီကိစ္စ လာဆွေးနွေးတာ"

"သူတို့ က မဖျက်စေချင်ဘူးပေါ့"

"ဒါ တတိယမေးခွန်းလား ..."

မယ်မင်းက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်၍ မော့ကြည့်သည် ။

ဩဇာသျှင်ကလည်း တစ်ချက်မှ ပျော့ပျောင်းခြင်းမရှိသော မျက်နှာနှင့် ပြန်ကြည့်နေသည် ။

"အဲဒီမေးခွန်း ပြန်ရုပ်သိမ်းပါတယ် ... အခု တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲမှာ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်သလဲဆိုတာ ပြောပြပါ"

"လုံးဝခွင့်မပြုဘူး ... မင်းတို့ လုပ်စားလို့ ရအောင် ငါ့ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ဖဲ့ထည့်မပေး နိုင်ဘူး ဖယ်"

"ဒီလို ရင့်ရင့်သီးသီးမပြောပါနဲ့ ဦးဩဇာသျှင် ... ကျွန်မတို့ ကလည်း လမ်းဘေးက ပလာတာ သည် ကို အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး သွားမမေးပါဘူး ဒါ ရှင့်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို တိုးမြှင့်စေခြင်းတစ်မျိုးပါ ...

မေးခွန်းလေး တစ်ခုနှစ်ခုလောက် ဖြေပေးရမှာ ရှင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ ..."

"ဘာကွ"

သြဇာသျှင် အသံကျယ်သလိုဖြစ်သွားပြီးမှ မချင့်မရဲ ထိန်းချုပ်လိုက်ရဟန်နှင့် ...

"တောက် ... အဲဒီလိုဇယားတွေ ရှုပ်လာမှာ စိုးလို့ ဒုက္ခများ ခံပြီး ရှောင်ရှားနေတာတောင်မှ ..."

"ဖျပ်"

မီးရောင်တစ်ချက် ဝင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

"ဟာ"

သြဇာသျှင် ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်သည့် ပပကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည် ။

"မင်း ... မင်း ... ဘာလုပ်တာလဲ ... ကာယကံရှင်ခွင့်မပြုဘဲ ဒီလိုလုပ်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား ..."

သူ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည် ။

မယ်မင်းက မျက်နှာရှေ့ ဝဲကျလာသည့် ဆံပင်တွေကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖြစ်သလို ထိုးလှန် တင်လိုက်ပြီး ...

"ရှင် ဒီလောက် မာနမကြီးပါနဲ့ ဦးသြဇာသျှင် ... ရှင့်ဓာတ်ပုံကို လိုချင်လွန်းလို့ ရိုက်ယူလိုက် တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ နားလည်ထားစမ်းပါ"

မယ်မင်းကလည်း မာနသံလေး ပါလာသည် ။

ဘယ့်နှယ် သူကချည်း ဆတ်ဆတ်ခါ ...

"ဓာတ်ပုံနဲ့ အတူ ရှင့်ရဲ့ လုပ်ငန်းလေးအကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး ထည့်ခွင့်ပြုပါ ... ရှင်လည်း လိုတဲ့ ခရီး မြန်မြန်ထွက်သွားလို့ ရမယ် ...

ကျွန်မတို့ လည်း ခခယယ တောင်းပန်နေရတဲ့ အလုပ်ပိုတစ် ခု မလုပ်ရ တော့ဘူးပေါ့ ...

... မိန်းကလေးတွေနဲ့ တုပြီး ရှင်အချိန်ကြာကြာ တိုက်ခိုက်နေမှာ မ ဟုတ်ဘူး လို့ ကျွန်မ ထင်ပါ တယ်"

"ညှိနှိုင်းလို့ မရသေးဘူး ... မနက်ဖြန် ထပ်ဆွေးနွေးရဦးမှာ ကဲ ... မင်းဖယ်တော့"

မယ်မင်း မခံချင်ဒေါသများ ဖြစ်ကာ ရင်တွေခုန်လာသည် ။ ကား တံခါးရှေ့မှ ဆောင့်ခနဲ ရွှေ့ဖယ် ပေး၍ ...

"ဦးသြဇာသျှင် ... ရှင့်ရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို ကျီးစာခွေးစာကျွေးဖို့ ဆက်ပြီး လုံအောင်သိမ်း ထားပါ"

သြဇာသျှင်က ကားပေါ်တက်ထိုင်ရင်း သူမကို မော့ကြည့်သည် ။

"မင်း ဒေါသသိပ်ထွက်နေရင် အထဲမှာ အိုက်စကရင် သွားစားပါ လား ..."

မယ်မင်းက ခါးလေးကုန်း၍ သေချာပြန်ကြည့်ကာ ...

"ရှင်က မေးခွန်းတစ်ခုကို သုံးခါခွဲ ပြောသွားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း လည်း ကျွန်မက ဝေဝေ ဆာဆာ ထည့်ပေးလိုက်မှာ ပါ ...

... သြဇာသျှင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ကတ်ကတ်သတ်သတ် တွန့်တွန့်တိုတို နဲ့ ဆောင်းပါးရှင် မိန်းကလေးကို အနိုင်ယူကျော်ဖြတ်သွားနိုင်တဲ့ အကြောင်းလေ ... အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ..."

ဘက်ဆုတ်ရင်း မီးရောင်အောက် ရောက်သွားပြီဖြစ်သော သြဇာသျှ င်မျက်နှာထက်က မဲ့ပြုံးကို မယ်မင်း လှမ်းမြင်လိုက်ရသည် ။

ကိုယ့်မှာ ငြူစူပြောဆိုခံပြီးမှ ဘာသတင်းမှ မယ်မယ်ရရ မရလိုက်တဲ့ အဖြစ်ကို တနုံ့နုံ့ ခံစား မဆုံး။

"ကဲ ... စိတ်လျှော့လိုက်စမ်းပါ မယ်မင်းရယ် ... ဒါလောက်ဆိုရင်ပဲ မဆိုးပါဘူး ... ဟိုတစ်လက ငါတို့ ထည့်ထားတဲ့ ဩဇာသျှင်ရဲ့ တတိယ မြောက်ခြေလှမ်းနဲ့ အခုဟာက ဆက်လိုက်ရင် ဩဇာသျှင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်း ငါတို့ တိုက်ကလိုလိုချည်းပဲ ဖြစ်သွားမှာ ပါ"

"အဲဒီသတင်းက ငါတို့ သက်သက်စုံစမ်းပြီး ထည့်လိုက်တာဟ အခု ဟာက လူကိုယ်တိုင် တွေ့ရသားနဲ့ "

"အေးလေ ... သူဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ခံမတွေ့တဲ့ ဟာ ... ဒီလောက် ဖြေသွားတာကို ကျေနပ် လိုက်ပါ"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မယ်မင်း မကျေနပ်ပါ။

ဦးနှောက်တွေ ပူထူနေတဲ့ အထိ ခေါင်းထဲမှာ ကြံစည်နေဆဲ ...

***

အခန်း(၃)

"ဖုန်းငါးကြိမ်ဝင်တယ် ဆရာ ... နောက်ဆုံးဆက်တဲ့ သူက ဆရာ့ရဲ့ ဘွား"

အတွင်းရေးမှူးက ဆီးပြောတာကြောင့် ကျန်တာတွေမမေးဖြစ်သေးဘဲ ဖုန်းကောက်ကိုင်ရင်း ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည် ။

"ဟယ်လို ... ဘွားလား"

"အေး ... ဘွားဆက်နေတာ ... မြေး အခု ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ... "

"ကိစ္စလေးရှိလို့ သံရုံးခဏသွားတာပါ ... ဘွား ဘာမှာ မလို့ လဲ"

"ဘာမှ မမှာ ဘူး ... ပြောချင်တာကို မြေးလာတဲ့ အထိ မျှသိပ်မနေနိုင်လို့ ကောက်ဆက်လိုက် တာ ..."

ဒေါသဖြစ်ခဲ့သည့် ဘွားရဲ့ လေသံက မာနေသည် မို့ ဒေါသမကင်းတော့ဘူးဆိုတာ ဩဇာသျှင် သဘောပေါက်လိုက်၏။

"ဘွား ဘာပြောချင်တာလဲ ... ပြောလေ ဘွား"

"ဟောဒီ ကျုပ်ရှေ့မှာ ဂျာနယ်တစ်စောင်ရှိနေတယ် ... အထဲမှာ ဘာတွေပါလဲ မြေးသိချင်လား ..."

"ဘာတွေပါလို့ လဲ ဘွားရဲ့ "

"မေးမနေနဲ့ လက်တွေ့သိအောင် မြေးခုချက်ချင်း အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့"

"ဟာ ... ကျွန်တော်ခုမှ ရုံးခန်းထဲဝင်ရတာ ... အလုပ်တွေ တစ်ပုံကြီး စောင့်နေတယ် ဘွားရဲ့ ... လာလို့ မရသေးဘူး ... တွေ့မှ ပြောလို့ ရမှာဆိုရင် ထမင်းစားပြီးချိန်လောက် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ မယ်နော် ဘွား"

"ဟေ့ ... သတင်းထောက်တစ်ဦးဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တင်ပြထားသလို အချိန်ကို ကတ်သတ် စျေးဆစ်ပြီး အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ လည်ပင်းအစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာလို့ ဘွားကို မြေးစျေးမဆစ်နဲ့ ... ခုချက်ချင်းပြန်လာ ဒါပဲ"

ဖုန်းကိုင်လျက် တအံ့တသြကျန်ခဲ့သူက သြဇာသျှင် ...

ဂျာနယ်ထဲမှာ သူ့အကြောင်း ရေးထားသည် ဆိုပဲ ...

"အချိန်ကို ကတ်သတ်စျေးဆစ်ပြီး အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ လည်ပင်းအစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်"

ဒီစကားလုံးတွေ ထွက်ကျခဲ့ဖူးသော မျက်နှာလေးတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်၏။

သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပေမဲ့ နာမည်လည်း မသိတော့ပါ။

"ကျွန်မကလည်း ဝေဝေဆာဆာ ထည့်ပေးလိုက်မှာ ပါ"

ဟု ကြိမ်းမောင်းသွားလိုက်သေးသည် ။

အခု လက်တွေ့ထည့်ပြလိုက်ပြီပေါ့ ...

ဘာဂျာနယ် ဘယ်အတွဲထဲမှာ လဲဆိုတာ ဘွားပြောမသွားပေ။

သြဇာသျှင် နေရာမှ ချက်ချင်းထရပ်လိုက်သည် ။

***